

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 3 september 2019 met nummer RvVb-A-1920-0008
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0735-A

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente KEERBERGEN vertegenwoordigd door advocaten Joris DE PAUW en Elke PAENHUYSEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 2800 Mechelen, Schaliënhoevedreef 20T
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkommende partijen	1. de heer Theodoor LIEKENS 2. mevrouw Suzanne LIEKENS 3. mevrouw Francine LIEKENS 4. de heer Rik LIEKENS vertegenwoordigd door advocaten Yves LOIX en Katrien VERGAUWEN, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 29 juni 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 12 april 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de heer Ludovic LIEKENS, rechtsvoorganger van de tussenkommende partijen, (hierna: de aanvrager) tegen de “ontstentenis van een beslissing” van de verzoekende partij ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager onder voorwaarden een verkavelingsvergunning verleend voor het creëren van (onder meer) zeven nieuwe bouwkavels op de percelen gelegen te Keerbergen, Spuibeekeweg z.n., met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummers 167n en 167p.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partijen vragen met een aangetekende brief van 1 oktober 2018 in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partijen met een beschikking van 12 oktober 2018 toe, tussen te komen.

De verwerende partij dient een antwoordnota in en bezorgt het administratief dossier. De tussenkomende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 9 juli 2019.

Advocaat Elke PAENHUYSEN voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Yves LOIX voert het woord voor de tussenkomende partijen. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De aanvrager dient op 6 oktober 2008 bij de verzoekende partij een aanvraag in voor de verkaveling van gronden.

2.

De aanvraag heeft een voorgeschiedenis.

Op 29 november 2006 dient de aanvrager een aanvraag in voor de verkaveling van gronden.

Met een brief van 21 februari 2007 deelt de verzoekende partij aan de aanvrager enkele richtlijnen en voorwaarden mee om een nieuw dossier in te dienen.

Met een brief van 6 december 2007 vraagt de verzoekende partij de aanvrager uitdrukkelijk een gewijzigde verkavelingsaanvraag in te dienen *“omwille van de ligging van de collector Aquafin ... en omwille van het bezwaar ingediend ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, met o.a. verzoek het bestaande pleintje integraal te behouden”*.

Het dossier bevat ook een door de aanvrager op 27 oktober 2008 ondertekende aanvraag met verklarende nota voor het *“aanleggen van nieuwe wegen in een verkaveling”*: meer gegevens met betrekking tot de behandeling van die aanvraag ontbreken.

3.

De aanvraag beoogt zeven loten te creëren voor de bouw van ‘open’ eengezinswoningen, een lot 8 voor wegenaansluiting ter ontsluiting van de aangrenzende percelen in de verkaveling en van de achterliggende percelen, om in te lijven bij het openbaar domein, en een lot 9 (gelegen buiten het woongebied met landelijk karakter) om in te lijven bij het openbaar domein.

De percelen liggen volgens het gewestplan ‘Leuven’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977, in woongebied met landelijk karakter en in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De percelen liggen tevens binnen de grenzen van een algemeen plan van aanleg, goedgekeurd bij een koninklijk besluit van 4 december 1963, in een landelijke zone.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 22 december 2008 tot en met 20 januari 2009, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap voor Natuur en Bos adviseert op 15 januari 2009 voorwaardelijk gunstig voor de ontbossing, waarbij *“de voorgestelde als bos te behouden strook op het lot 1 werd verbreed zodat deze als bos behouden kon blijven en er een buffer t.o.v. het achterliggende goed kon gecreëerd worden”*.

Op 16 maart 2009 neemt de gemeenteraad van de gemeente Keerbergen een beslissing over de zaak van de wegen in de aangevraagde verkaveling.

De verzoekende partij adviseert op 16 april 2009 als volgt voorwaardelijk gunstig:

“ ...

Overwegende dat het verkavelingsvoorstel in overeenstemming is met de geldende aanlegplannen en dat de goede aanleg van de plaats niet in het gedrang wordt gebracht, mits rekening wordt gehouden met het raadsbesluit van 16/03/2009 en wijziging en aanvulling van de voorgestelde stedenbouwkundige voorschriften.

...

Besluit:

Art.1 : Een gunstig advies te verlenen aan de aanvraag ... mits toepassing van het raadsbesluit van 16/03/2009 en de voorstelde stedenbouwkundige voorschriften worden gewijzigd als volgt ...

En mits de voorgestelde de stedenbouwkundige voorschriften aangevuld worden met volgende bepalingen ...

... ”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 12 juni 2009 voorwaardelijk gunstig en sluit zich daarbij *“volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door het college van burgemeester en schepenen”*, met als voorwaarden *“de oplevering van de wegeniswerken en de opname in het openbaar domein voorafgaand aan de uitvoerbaarheid van de verkaveling”* en de door hem aangepaste *“stedenbouwkundige voorschriften te eerbiedigen in plaats van de voorgestelde”*.

Met een brief van 17 november 2014 meldt de aanvrager aan de verzoekende partij dat hij *“reeds op 6 oktober 2008 een aanvraag indiende tot verkavelingsvergunning”*, maar *“tot op heden geen beslissing ontving over de ingediende verkavelingsaanvraag”*, waarbij hij vraagt *“alsnog een beslissing te nemen bij gebreke waaraan wij beroep zullen aantekenen wegens het uitblijven van een beslissing”*.

Op 12 december 2014 tekent de aanvrager administratief beroep aan bij de verwerende partij *“wegens het uitblijven van een beslissing over de aangevraagde verkavelingsvergunning”*.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 10 maart 2015 als volgt dat administratief beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning te weigeren:

“ ...

g) Los van de planologische kwestie van de gedeeltelijke aanleg van het rond punt in het agrarisch gebied kunnen er bij het voorliggend dossier ook vragen gesteld worden met betrekking tot de redelijke termijn waarbinnen het beroep wordt ingesteld. De voorliggende verkavelingsaanvraag werd bij de gemeente Keerbergen ingediend op 6 oktober 2008. Het college van burgemeester en schepenen had overeenkomstig de toenmalig geldende termijnen uiterlijk op 18 mei 2009 een beslissing moeten nemen.

Vanaf 19 mei 2009 hadden de aanvragers overeenkomstig artikel 53 van het gecoördineerd decreet van 22 oktober 1996 dus in beroep kunnen gaan bij de deputatie wegens ontstentenis van een beslissing. Ruim meer dan 5 jaar later dit pas effectief doen overschrijdt evenwel wat nog als een redelijke termijn kan beschouwd worden. Op die manier wordt de deputatie nu verplicht om een uitspraak te doen over een aanvraag waarover bijna 6 jaar geleden al een beslissing had moeten genomen worden.

Aangezien vermeden dient te worden dat er te lang onzekerheid blijft bestaan over de administratieve beslissing van een concrete aanvraag mag toch verwacht worden dat de aanvrager binnen een redelijke termijn gebruik zou maken van het voor hem beschikbare beroepsrecht. Een definitieve uitspraak over de beoogde aanvraag is jarenlang in het ongewisse gebleven voor alle belanghebbende partijen, niet alleen voor de aanvrager, maar ook voor omwonenden en andere belanghebbende personen.

Waarom de aanvrager nu beslist heeft om alsnog beroep in te stellen bij de deputatie is onduidelijk. Door meer dan 5 jaar te wachten lijkt de aanvrager nu zelf in de mogelijkheid te zijn tot het bepalen van de beslissingsdatum, door de aanvangsdatum van de termijn van beroep willekeurig te verschuiven. Dit is niet aanvaardbaar.

h) In artikel 7.5.8. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is weliswaar bepaald dat vergunningsaanvragen die bij het college van burgemeester en schepenen werden betekend vóór 1 september 2009, doch waarover het college op die datum nog niet heeft beslist, worden behandeld overeenkomstig de procedureregelen die golden voorafgaand aan die datum. Deze overgangsmaatregel is wel degelijk bedoeld geweest als een tijdelijke regeling, als een overgang tussen de voorgaande wettelijk vastgelegde procedure naar de nieuwe wettelijke bepalingen. Het kan niet de bedoeling zijn om jaren later, meer bepaald meer dan 5 jaar, alsnog gebruik te maken van deze tijdelijke overgangsmaatregel.

i) Bovendien is er in de tussenliggende periode, op basis van de gegevens in het voorliggend dossier, ook geen enkele officiële stap meer ondernomen in het voorliggend dossier, noch door het gemeentebestuur, noch door de aanvrager, met uitzondering van de rappelbrief gericht aan het college van burgemeester en schepenen van 17 november 2014, dit is vlak voor de instelling van het voorliggend beroep. Daarnaast zouden er ook nog enkele informele besprekingen geweest zijn met de administratie inzake de technische uitvoering van de beoogde terreinaanlegwerken, doch zonder enig resultaat.

j) Daarnaast lijkt nog teruggrijpen naar adviezen van de nutsmaatschappijen die dateren van 2009 evenmin redelijk. Zowel Iverlek, Telenet als de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening hebben indertijd een offerte opgesteld rekening houdend met de toenmalige prijszetting. Dergelijke offertes hebben evenwel een beperkte houdbaarheid, in het advies van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening is zelfs letterlijk vermeld dat de offerte maar geldig blijft voor een periode van 6 maanden. Deze termijn is dus reeds lang verstreken.

Indien de deputatie tijdens de beroepsprocedure zich genoodzaakt ziet om alle adviezen te laten actualiseren evenals om een nieuw openbaar onderzoek te laten organiseren om de belangen van derden niet in het gedrang te brengen, dan komt dit in feite neer op het behandelen van het voorliggend dossier als een nieuwe aanvraag. Dit overstijgt de doelstelling van de wettelijk bepaalde beroepsprocedure.

Conclusie

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de gedeeltelijke aanleg van het rond punt binnen het agrarisch gebied, in functie van de ontsluiting van de 7 nieuwe kavels met residentiële bestemming, is niet in overeenstemming met de planologische bestemmingsvoorschriften van het agrarisch gebied;*
 - de uitsluiting van het gedeelte gelegen in het agrarisch gebied is evenwel geen optie aangezien het rond punt zonder dit deel niet kan functioneren als keerpunt;*
 - daarnaast wordt de termijn voor indienen van het betrokken beroep, meer bepaald meer dan 5 jaar, niet meer als redelijk beschouwd; dit kadert niet alleen niet meer binnen de tijdelijke overgangsmaatregel zoals bedoeld in artikel 7.5.8. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar lijkt de aanvrager ook de kans te bieden om de beslissingstermijn van een hangende aanvraag zelf te kunnen bepalen;*
 - aangezien alle adviezen zouden geactualiseerd moeten worden en best ook een nieuw openbaar onderzoek zou georganiseerd moeten worden zou de beroepsprocedure hier neerkomen op het behandelen van het voorliggend dossier als een nieuwe aanvraag; dit is niet de bedoeling van de huidige beroepsprocedure.*
- ...*

Na de hoorzitting van 19 maart 2015 verklaart de verwerende partij het administratief beroep op 19 maart 2015 ontvankelijk en verleent zij als volgt onder voorwaarden een verkavelingsvergunning:

“... ”

c) Volgens het gewestplan Leuven is het goed grotendeels gelegen in een woongebied met een landelijk karakter, langs de westelijke perceelsgrens is een strook gelegen binnen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. ... Het verdelen van een stuk grond in functie van woningbouw is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied met een landelijk karakter, maar wel met deze van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het gedeelte van het goed dat gelegen is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied wordt als een aparte kavel (kavel 9) overgedragen aan de gemeente om te kunnen inlijven bij het openbaar domein.

Het perceel is daarnaast ook gelegen in een landelijke zone volgens het Algemeen Plan van Aanleg (KB d.d. 4 december 1963). ... De voorliggende aanvraag is niet in strijd met de voorschriften van het APA. ...

...

e) Met betrekking tot de bouwmogelijkheden zelf op de kavels zijn de voorgestelde stedenbouwkundige voorschriften erg summier en bieden ze veel vrijheid binnen de beschikbare bouwzones. Omwille van de grootte-orde van de kavels is een zekere vrijheid hier wel aanvaardbaar, alleen moet er over gewaakt worden dat de op te richten woningen zich voldoende integreren binnen de gekende bebouwde omgeving. ... De stedenbouwkundige voorschriften zullen dan ook verder verfijnd worden zodat de op te richten woningen zich wel maximaal zullen integreren binnen de bestaande omgeving. Zo zal de bebouwde oppervlakte beperkt worden tot max. 200m² binnen de beschikbare bouwzone en zullen deze bouwzones ietwat verkleind worden door de zijdelingse bouwvrije stroken te verbreden van 3.00m naar 4.00m. Op die manier worden er ook meer doorzichten gecreëerd naar het achterliggend waardevol landschap en bijgevolg een betere overgang tussen het landelijk woongebied en het agrarisch gebied. Ook de

gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar had bij zijn gunstig advies van 12 juni 2009 reeds aangepaste stedenbouwkundige voorschriften gevoegd, hier zal maximaal rekening mee gehouden worden.

f) Ondanks de gunstige adviezen van het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundig ambtenaar en de goedkeuring van de gemeenteraad voor het tracé van de wegenis werd er in eerste aanleg geen beslissing genomen in het voorliggend dossier. Uit de hoorzitting blijkt dat dit te maken heeft gehad met een technische aangelegenheid, meer bepaald de aansluiting van de riolering op het bestaande rioleringsstelsel van de Spuibeekweg. Dit zou niet op een gravitaire manier kunnen, mede door de aanwezigheid van een leiding van Aquafin. Deze technische aangelegenheid kan in dit geval evenwel geen weigeringsreden vormen. De concrete aanleg van de voorziene wegeniswerken zit immers niet vervat in de voorliggende verkavelingsaanvraag, maar dient nog het voorwerp uit te maken van een aparte stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Op dit moment kan overeenkomstig artikel 4.2.17. §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een verkavelingsvergunning inderdaad ook als stedenbouwkundige vergunning gelden voor de aanleg van een nieuwe weg, maar dit artikel was nog niet van toepassing ten tijde van het indienen van de voorliggende aanvraag (6 oktober 2008). De aanvrager is zich ervan bewust dat er nog een aparte stedenbouwkundige aanvraag moet ingediend worden voor de aanleg van de voorziene weg waarbij de technische aangelegenheid inzake de rioleringsaansluiting dan dient opgelost en tevens beoordeeld te worden.

g) Inzake de wegenis kan wel nog opgemerkt worden dat de aanleg van het beoogde rond punt weinig zinvol lijkt. Het gaat hier maar om een kleine lokale weg, met enkel het ontsluitingsverkeer van de aanliggende percelen. Wagens kunnen hier gemakkelijk een keermanoeuvre uitvoeren op eigen terrein in plaats van via een ruimteverslindend rond punt. Dit rond punt maakt bovendien de ontsluiting van de 4 achterin gelegen zonevreemde woningen/weekendverblijven onnodig moeilijker. Veel eenvoudiger is het om de aansluiting op de bestaande onverharde weg in het agrarisch gebied uit te voeren met een T-kruispunt, zoals nu reeds het geval is. Vanuit ruimtelijk standpunt wordt dit rond punt op het einde van deze lokale ontsluitingsweg dan ook overbodig geacht en bijgevolg geschrapt. Ook de gemeente erkent tijdens de hoorzitting niet echt meer vragende partij te zijn van deze oplossing. De schrapping van het rond punt heeft evenwel geen impact op de rooilijn, de grens tussen de kavels en het openbaar domein blijft zoals vastgesteld door de gemeenteraad op 16 maart 2009 volgens de voorziene kavel 8.

h) Ten slotte kunnen in toepassing op artikel 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) geen opmerkingen gemaakt worden inzake hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. ... In functie van de schaal zullen wel bijkomende beperkingen opgelegd worden in de stedenbouwkundige voorschriften zodat de op te richten woningen zich maximaal zullen integreren met de bestaande woningen. Dit komt ook het ruimtegebruik en de visueel-vormelijke inpassing in het bestaande straatbeeld ten goede. Wat het bodemreliëf betreft kan opgemerkt worden dat het vrij vlak terrein ook na de bouw van de woningen dient behouden te worden, er is hier vanuit ruimtelijk standpunt geen enkele reden om reliëfwijzigingen toe te staan. Ook dit kan verwerkt worden in de specifieke stedenbouwkundige voorschriften voor deze verkaveling. Ten slotte kan met betrekking tot de impact op de mobiliteit gesteld worden dat deze erg beperkt blijft, het lokale ontsluitingsverkeer langs de Duivebergen en Spuibeekweg zal niet verstoord worden door de 7 bijkomende woningen.

i) Uit de voorgaande beschouwingen blijkt dat het voorliggende verkavelingsontwerp verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. ... Er zullen wel vervangende stedenbouwkundige voorschriften worden opgelegd, met het oog op een maximale integratie van de op te richten woningen binnen de bestaande bebouwde omgeving.

Daarnaast zal ook maximaal rekening gehouden met de voorwaarden en lasten zoals geformuleerd in de voorafgaande adviezen van zowel de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar als het college van burgemeester en schepenen en in het besluit van de gemeenteraad.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de voorliggende aanvraag ... is zowel bestaanbaar met de planologische bestemmingsvoorschriften als verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening;*
- ...*
- er worden vervangende stedenbouwkundige voorschriften opgelegd om de op te richten woningen maximaal te laten integreren binnen de bestaande bebouwde omgeving; onder andere de max. bebouwbare oppervlakte wordt beperkt zodat de nieuwe woningen geen te groot contrast vormen met de reeds bestaande woningen langs de Spuibekweg;*
- het rond punt op kavel 8 wordt geschrapt omdat dit vanuit ruimtelijk standpunt helemaal geen meerwaarde biedt;*
- de concrete aanleg van de beoogde wegenis op kavel 8 kan hier geen weigeringsreden vormen, aangezien dit nog het voorwerp dient uit te maken van een aparte stedenbouwkundige aanvraag.*

...

Besluit

- 1. Het beroep ... ontvankelijk te verklaren;*
- 2. De aanvraag tot het bekomen van een verkavelingsvergunning ... te vergunnen, met de volgende voorwaarden en lasten:*
 - de kavels 8 en 9 ... worden gratis afgestaan aan de gemeente om ingelijfd te worden in het openbaar domein ...*
 - het rond punt op het einde van de beoogde ontsluitingsweg voor de 7 bouwkavels op kavel 8 wordt geschrapt;*
 - ...*
 - de stedenbouwkundige voorschriften (als bijlage 1) vervangen de voorgestelde stedenbouwkundige voorschriften;*
 - de voorwaarden gesteld in het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 15 januari 2009 (als bijlage 2) worden stipt nageleefd;*

- *bij het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning op kavel 1 moet een beplantingsplan worden toegevoegd ...*
- ...*

Met een arrest van 28 november 2017 met nummer RvVb/A/1718/0284 vernietigt de Raad deze beslissing van 19 maart 2015 omwille van de schending *“van de artikelen 4.2.17, §2 en 4.3.1, §1 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van [de] bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, de zorgplicht en het materiële motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

4.

De verwerende partij herneemt de administratieve beroepsprocedure met een nieuw ongunstig verslag van 30 maart 2018 van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat onder meer stelt:

“ ...

f) Los van de planologische kwestie van de gedeeltelijke aanleg van het rond punt in het agrarisch gebied kunnen er bij het voorliggend dossier ook vragen gesteld worden met betrekking tot de redelijke termijn waarbinnen het dossier moet worden behandeld.

Het dossier is ondertussen 10 jaar oud. Er kan niet meer gesproken worden van een redelijke termijn waarbinnen een vergunningverlenende overheid een eerste beoordeling doet. Daarnaast lijkt nog teruggrijpen naar adviezen van de nutsmaatschappijen die dateren van 2009 evenmin redelijk. Zowel Iverlek, Telenet als de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening hebben indertijd een offerte opgesteld rekening houdend met de toenmalige prijszetting. Dergelijke offertes hebben evenwel een beperkte houdbaarheid, in het advies van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening is zelfs letterlijk vermeld dat de offerte maar geldig blijft voor een periode van 6 maanden. Deze termijn is dus reeds lang verstreken. Dat deze gegevens na 10 jaar nog relevant zouden zijn, valt evenmin ernstig te motiveren.

Daarbovenop kan niet ontkend worden dat het vergunningenbeleid de voorbije 10 jaar sterk evolueerde. In 2009 werden de VCRO en het grond- en pandenbeleid geïntroduceerd en recent de omgevingsvergunning. Dan zijn er ook nog de wijzigingen via de Codextrein. Ondertussen kwam het beleidsplan Ruimte Vlaanderen tot stand via een Groenboek en een Witboek. Verder zag de omzendbrief RO/2017/01 ruimtelijk transformatiebeleid: “Een gedifferentieerd ruimtelijk transformatiebeleid in de bebouwde en de onbebouwde gebieden” ook al het daglicht.

Ook de denkpiste dat een nieuw openbaar onderzoek en nieuwe adviezen, nieuwe perspectieven kunnen bieden, kan niet gevolgd worden. Indien de deputatie tijdens de beroepsprocedure zich genoodzaakt ziet om alle adviezen te laten actualiseren evenals om een nieuw openbaar onderzoek te laten organiseren om de belangen van derden niet in het gedrang te brengen, dan komt dit in feite neer op het behandelen van het voorliggend dossier als een volledige nieuwe aanvraag. Dit overstijgt de doelstelling van de wettelijk bepaalde beroepsprocedure.

Een nieuw openbaar onderzoek en nieuwe adviezen hebben ook weinig zin, gezien de planologische strijdigheid van het ronde punt dat gedeeltelijk in landschappelijk waardvol agrarisch gebied is gelegen. De plannen op dit punt betekent een essentiële wijziging van de verkaveling. Zowel de rooilijn, de wegenisaanleg, als de contouren van de verkaveling zouden dan gewijzigd worden.

g) Wat de kavelgrootte en de bebouwbare zones betreffen, stemt dit overeen met wat er buiten de kern, in het perifeer bebouwd raster van Keerbergen, vroeger gangbaar gebouwd werd. Er kan moeilijk gesteld worden dat het verkavelingsontwerp en de bijhorende stedenbouwkundige voorschriften niet overeenstemmen met wat er grosso modo gebouwd werd in dit geïsoleerd gelegen landelijk woongebied. In uitvoering van het huidige beleid met aandacht voor een optimaal en zuinig ruimtegebruik en ruimtelijk rendement, lijkt een verkaveling met hogere dichtheid wenselijk. De verkaveling wordt echter omgeven door een gebied met hoge natuurwaarde, die juridisch werd vastgelegd in het gewestelijk RUP. Het gaat om een grote eenheid natuur. In een dergelijke ruimtelijke context kan een verkaveling met relatief lage dichtheid en kavels van ruim meer dan 14 are verantwoord worden. Wel is het wenselijk om de bebouwde oppervlakte op de percelen beperkt te houden.

Conclusie

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de gedeeltelijke aanleg van het rond punt binnen het agrarisch gebied, in functie van de ontsluiting van de 7 nieuwe kavels met residentiële bestemming, is niet in overeenstemming met de planologische bestemmingsvoorschriften van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied;
 - de uitsluiting van het gedeelte gelegen in het agrarisch gebied is evenwel geen optie aangezien het rond punt zonder dit deel niet kan functioneren als keerpunt; verder impliceert dit een te grondige planaanpassing;
 - aangezien alle adviezen zouden geactualiseerd moeten worden en best ook een nieuw openbaar onderzoek zou georganiseerd moeten worden zou de beroepsprocedure hier neerkomen op het behandelen van het voorliggend dossier als een nieuwe aanvraag; dit is niet de bedoeling van de huidige beroepsprocedure.
- ...

Na een hoorzitting op 12 april 2018 verklaart de verwerende partij het administratief beroep op dezelfde dag gegrond en verleent zij als volgt onder voorwaarden een verkavelingsvergunning:

“ ...

5.1 Vormvereisten

Aangezien de aanvraag werd ingediend op 6 oktober 2008, door de gemeente een ontvangstbewijs werd afgeleverd op 18 december 2008 en er geen beslissing werd genomen door het college van burgemeester en schepenen binnen de termijn van 150 dagen na het ontvangstbewijs, geldt dat het ingediende beroep dient te voldoen aan de bepalingen van het gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

In principe diende de beslissing van het college van burgemeester en schepenen in toepassing van het voormalig art. 55 binnen een termijn van 150 dagen genomen te zijn na het ontvangstbewijs, met andere woorden ten laatste op 18 mei 2009.

Wegens het uitblijven van een beslissing tekent de aanvrager beroep aan bij de deputatie.

Het beroep is gedateerd 12 december 2014 en werd aangetekend dezelfde dag op de post afgegeven. Het beroep werd op 15 december 2014 ontvangen op het provinciebestuur.

Het beroepschrift is ontvankelijk ingediend, conform art. 53 van het gecoördineerd decreet.

...

5.7 Beoordeling

...

c) Het perceel is gelegen in een landelijke zone volgens het Algemeen Plan van Aanleg (KB d.d. 4 december 1963). ... De voorliggende aanvraag is niet in strijd met de voorschriften van het APA. ...

Volgens het gewestplan Leuven is het goed grotendeels gelegen in een woongebied met een landelijk karakter, langs de westelijke perceelsgrens is een strook gelegen binnen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. ... Het verdelen van een stuk grond in functie van woningbouw is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied met een landelijk karakter, maar wel met deze van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De nieuwe bouwkavels zijn alle zeven volledig gelegen binnen het woongebied met een landelijk karakter. Het gedeelte van het goed dat gelegen is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied wordt als een aparte kavel (kavel 9) overgedragen aan de gemeente om te kunnen inlijven bij het openbaar domein.

d) Wat het beoogde rond punt aan het einde van de nieuwe ontsluitingsweg voor de zeven bouwkavels betreft, dit ligt ook grotendeels binnen het woongebied met een landelijk karakter (kavel 8) en voor slechts een kleiner gedeelte binnen het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De aanleg van een nieuwe weg ter ontsluiting van residentiële bebouwing is niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied met een landelijk karakter, maar wel met deze van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Echter, overeenkomstig artikel 4.4.7. §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening mag in een vergunning voor handelingen van algemeen belang die een ruimtelijk beperkte impact hebben, worden afgeweken van stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften. Daarbij wordt ook gesteld dat handelingen van algemeen belang een ruimtelijk beperkte impact kunnen hebben vanwege hun aard of omvang, of omdat ze slechts een wijziging of uitbreiding van bestaande of geplande infrastructuur of voorzieningen tot gevolg hebben. Daarnaast dient gekeken te worden naar het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 en latere wijzigingen, tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, §2, en artikel 4.7.1, §2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Eén van de handelingen die in artikel 3 §1 opgesomd worden als handelingen van algemeen belang die een ruimtelijk beperkte impact hebben, is de aanleg van gemeentelijke verkeerswegen met maximaal twee rijstroken die over een lengte van maximaal 1 kilometer afwijken van de stedenbouwkundige voorschriften. Voor wat het rond punt betreft kan gebruik gemaakt worden van deze afwijkingsmogelijkheid. Uit de hoorzitting van 12 april 2018 blijkt namelijk dat dit rond punt in het verkavelingsontwerp is opgenomen op uitdrukkelijke vraag van de gemeente zelf. Dit rond punt is niet voorzien in functie van de ontsluiting van de zeven kavels, daarvoor is het rechte stuk vanaf het bestaand ovaal punt op zich al toereikend, maar wel voorzien in functie van de ontsluiting van het gemeentelijk geboortebos dat aan de andere zijde van de onverharde weg in het agrarisch gebied is

gelegen. Dit geboortebos maakt deel uit van het omliggend agrarisch landschap met een grote natuurwaarde. In die zin is dit rond punt te beschouwen als een gemeentelijke verkeersweg en valt het deel van dit rond punt dat gelegen is in het agrarisch gebied onder toepassing van de afwijkingsmogelijkheid zoals voorzien in artikel 4.4.7. §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toegepast worden.

e) Het voorliggend verkavelingsproject met 7 kavels voor vrijstaande eengezinswoningen is daarnaast ook verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening. Met dit project zou een woningdichtheid op perceelsniveau van 8,4 woningen/ha gerealiseerd worden. De verdichting die met dit project beoogd wordt is geenszins overdreven. Ter vergelijking, de woningdichtheid binnen het reeds bebouwd gedeelte langs de Spuibeekweg bedraagt ca. 9,3 woningen/ha. In uitvoering van het beleid anno 2018 met aandacht voor een optimaal en zuinig ruimtegebruik en ruimtelijk rendement, lijkt een verkaveling met hogere dichtheid misschien wenselijker.

De verkaveling wordt echter omgeven door een gebied met hoge natuurwaarde, die ondertussen juridisch werd vastgelegd in het gewestelijk RUP 'Landbouw- natuur- en bosgebieden Dijlevallei van Werchter tot Bonheiden'. Het gaat om een grote eenheid natuur. In een dergelijke ruimtelijke context kan een verkaveling met relatief lage dichtheid verantwoord worden.

f) Daarnaast zijn de kavels ook meer dan voldoende ruim binnen de bestaande structuur van het betrokken landelijk woongebied. Met een gemiddelde kavelgrootte van 11a 89ca zijn de ontworpen kavels zelfs ruimer dan de gemiddelde perceelsgrootte van de huidige bestaande bebouwde percelen langs de Spuibeekweg. Zelfs de kleinste kavel 1 ligt met een oppervlakte van 9a 70ca nog boven het gemiddelde van ±8a 69ca. De 7 beoogde kavels zijn dus vanuit ruimtelijk standpunt zeker aanvaardbaar binnen het bestaande bebouwde weefsel van de Spuibeekweg. Het verkavelingsontwerp en de bijhorende stedenbouwkundige voorschriften stemmen overeen met wat er grosso modo gebouwd werd in dit geïsoleerd gelegen landelijk woongebied. De ruimtelijke draagkracht van het betrokken goed wordt niet overschreden door de voorliggende verkavelingsaanvraag. Wel is het wenselijk om de bebouwde oppervlakte op de percelen beperkt te houden zodat de op te richten woningen qua grootte zullen aansluiten bij de bestaande woningen in de onmiddellijke omgeving. Om die reden zal de maximale bebouwde oppervlakte beperkt worden tot 200m². Ook aan de breedte zal een beperking opgelegd worden van max. 15m. Op die manier worden er meer doorzichten gecreëerd naar het achterliggend waardevol landschap en bijgevolg ook een betere overgang tussen het landelijk woongebied en het agrarisch gebied.

g) In toepassing op artikel 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen verder geen opmerkingen gemaakt worden inzake hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Evenmin zijn er cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. Inzake bouwdichtheid kan herhaald worden dat het voorliggend verkavelingsontwerp 7 ruime kavels voorziet en geen overdreven verdichting betekent binnen de bestaande bebouwde omgeving. In functie van de schaal zullen wel bijkomende beperkingen opgelegd worden in de stedenbouwkundige voorschriften zodat de op te richten woningen zich maximaal zullen integreren in de betrokken bebouwde omgeving. Dit komt ook het ruimtegebruik en de visueel-vormelijke inpassing in het bestaande straatbeeld ten goede. Wat het bodemreliëf betreft kan opgemerkt worden dat het vrij vlak terrein ook na de bouw van de woningen dient behouden te worden, er is hier vanuit ruimtelijk standpunt geen enkele reden om reliëfwijzigingen toe te staan. Ook dit kan als voorwaarde aan deze

verkavelingsvergunning verbonden worden. Ten slotte kan met betrekking tot de impact op de mobiliteit gesteld worden dat deze erg beperkt blijft, het lokale ontsluitingsverkeer langs de Duivebergen en Spuibeeekweg zal niet verstoord worden door de 7 bijkomende woningen.

h) Ondanks de gunstige adviezen van het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar en de goedkeuring van de gemeenteraad voor het tracé van de wegenis werd er in eerste aanleg geen beslissing genomen in het voorliggend dossier. In de eerste hoorzitting werd gesteld dat dit te maken zou gehad hebben met een technische aangelegenheid, meer bepaald de aansluiting van de riolering op het bestaande rioleringsstelsel van de Spuibeeekweg. Dit zou niet op een gravitaire manier kunnen, mede door de aanwezigheid van een leiding van Aquafin.

Tijdens de tweede hoorzitting ontkende de aanvrager formeel dat er een betwisting is geweest over een technisch werk. Hoe dan ook, deze technische aangelegenheid kan in dit geval evenwel geen weigeringsreden vormen. De concrete aanleg van de voorziene wegeniswerken zit immers niet vervat in de voorliggende verkavelingsaanvraag, maar dient nog het voorwerp uit te maken van een aparte stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Op dit moment kan een verkavelingsvergunning inderdaad ook als stedenbouwkundige vergunning gelden voor de aanleg van een nieuwe weg, maar dit was nog niet van toepassing ten tijde van het indienen van de voorliggende aanvraag (6 oktober 2008). De aanvrager is zich ervan bewust dat er nog een aparte stedenbouwkundige aanvraag moet ingediend worden voor de aanleg van de voorziene weg waarbij de technische aangelegenheid inzake de rioleringsaansluiting dan dient opgelost en tevens beoordeeld te worden.

i) Uit de voorgaande beschouwingen blijkt dat het voorliggende verkavelingsontwerp verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. De 7 ontworpen bouwkavels bieden volwaardige bebouwingsmogelijkheden zonder de ruimtelijke draagkracht van het goed te overschrijden. Bij de vergunning zal maximaal rekening gehouden worden met de voorwaarden en lasten zoals geformuleerd in de voorafgaande adviezen van zowel de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar als het college van burgemeester en schepenen en in het besluit van de gemeenteraad.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de voorliggende aanvraag voor een verdeling van het betrokken goed in 7 kavels bestemd voor vrijstaande eengezinswoningen is bestaanbaar met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied met een landelijk karakter;
- voor het gedeelte van het rond punt gelegen in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied kan de afwijkingsmogelijkheid zoals voorzien in artikel 4.4.7. §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor handelingen van algemeen belang die een ruimtelijk beperkte impact hebben, toegepast worden;
- dit rond punt is namelijk op vraag van de gemeente voorzien als ontsluiting van het gemeentelijk geboortebos dat aan de andere zijde van de onverharde weg in het agrarisch gebied is gelegen; in die zin is dit rond punt dan ook te beschouwen als een gemeentelijke verkeersweg;

- *de voorliggende aanvraag is eveneens verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening;*
 - *de beoogde verdichting is geenszins overdreven binnen de bestaande bebouwde structuur langs de Spuibeeekweg, de kavels zelf zijn ook meer dan voldoende ruim;*
 - *de ruimtelijke draagkracht van het betrokken goed wordt niet overschreden;*
 - *er worden enkele kleine aanpassingen en aanvullingen aan de stedenbouwkundige voorschriften opgelegd om de op te richten woningen maximaal te laten integreren binnen de bestaande bebouwde omgeving; onder andere de max. bebouwbare oppervlakte wordt beperkt zodat de nieuwe woningen geen te groot contrast vormen met de reeds bestaande woningen langs de Spuibeeekweg;*
 - *de concrete aanleg van de beoogde wegenis op kavel 8 kan hier geen weigeringsreden vormen, aangezien dit nog het voorwerp dient uit te maken van een aparte stedenbouwkundige aanvraag.*
- ...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij put haar eerste middel als volgt uit de schending van “de artikels 53 van het gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996, de artikels 113 en 115 DRO”:

“...

De verkavelingsaanvraag werd ingediend op 6 oktober 2008, waarvoor er een ontvangsbewijs werd afgeleverd op 18 december 2008.

De toepasselijke regelgeving op dat moment was het DRO en niet, zoals de PSA schrijft, het Coördinatiedecreet van 1996.

Het staat buiten betwisting dat verzoekster geen beslissing genomen heeft over deze aanvraag. Van belang is derhalve dat de procedureregels van het DRO correct worden toegepast op hetgeen een stilzwijgende weigering is.

Op grond van artikel 113, §1, tweede lid DRO bedroeg de beslissingstermijn van het college bij verkavelingsaanvragen 150 dagen. Deze termijn moest echter verlegd worden met 30 dagen indien er een openbaar onderzoek werd georganiseerd (artikel 113, §1, derde lid DRO). Aangezien dit laatste het geval was, bedroeg de beslissingstermijn 180 dagen, te rekenen vanaf 6 oktober 2008.

Derhalve liep deze termijn af op 4 april 2009.

Een college van burgemeester en schepenen moest binnen deze termijn de beslissing ter kennis brengen aan de aanvrager, bij gebreke waaraan het geacht werd een stilzwijgende weigering te betreffen op de einddatum (artikel 113, §2, eerste lid DRO).

Een beslissing van het college zou daarna niet meer mogelijk zijn en zou ook de aanvangsdatum van de beroepstermijn niet meer kunnen beïnvloeden (RvS 23 mei 2011, nr. 213.385). Het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar op 12 juni 2009 was aldus veel te laat. De aanvrager was in deze zaak ook te laat wanneer hij per brief van 17 november 2014 aan verzoekster verzocht om alsnog een beslissing te nemen. Dit terzijde.

Aangezien verzoekster op 4 april 2009 geen beslissing verzond aan de aanvrager, ging het om een stilzwijgende weigering, hetgeen haar stedenbouwkundig ambtenaar binnen de 10 dagen aan de aanvrager diende te laten weten per aangetekende brief (artikel 113, §2, tweede lid DRO). Vanaf deze kennisgeving zou dan de beroepstermijn beginnen lopen (artikel 115, §3 DRO). Een dergelijke kennisgeving werd niet verstuurd op de vervaldatum van 14 april 2009.

Artikel 115, §3 DRO voorzag deze mogelijkheid en bepaalde dat de beroepstermijn van 20 dagen in dat geval een aanvang nam na het verstrijken van de termijn waarbinnen het bericht verstuurd diende te worden (aldus geeft de som van 180 dagen na de datum van indiening + 10 dagen de aanvangsdatum van de beroepstermijn, die 20 dagen duurt).

Derhalve nam de beroepstermijn van 20 dagen een aanvang op 14 april 2009 om te verstrijken op 4 mei 2009.

Volledigheidshalve neemt verzoekster het bovenstaande op in een overzichtelijke tabel, waarbij eveneens de hypothese werd gemaakt dat de aanvangsdatum 18 december 2009 zou zijn, nl. de datum van het ontvangstbewijs. Hoewel dit een onjuist referentiepunt zou zijn, blijft het resultaat hetzelfde, zodat er hier zeker geen discussiemogelijkheid kan ontstaan:

...

De conclusie is dan ook dat er sprake is van een stilzwijgende weigering, waartegen geen tijdig administratief beroep werd ingesteld, zodat deze weigering al definitief is geworden onder het oude DRO.

De VCRO trad pas in werking op 1 september 2009, bijgevolg na 4 mei 2009.

Artikel 7.5.8 VCRO bevat een overgangsbepaling voor aanvragen die voor 1 september 2009 werden ingediend, maar waarover nog geen beslissing werd genomen. Het is dan ook duidelijk dat dit artikel niet van toepassing is. (Enkel in het verslag van de PSA wordt kort naar dit artikel verwezen, zodat verzoekster hiervan geen schending opwerpt die uit de bestreden beslissing zou blijken.)

Het is ook opvallend dat de aanvrager niet verwees naar dit artikel in de brief van diens raadsman aan de Deputatie van 10 april 2018, maar enkel naar het bezwaar zelf van de PSA, namelijk dat de redelijke termijn voor een beroep alleszins verstreken was toen het beroep jaren na datum werd ingesteld op 12 december 2014.

In elk geval is een administratief beroep dat ingesteld is nadat de beroepstermijn verstreken is, onontvankelijk. In dit geval is de kloof tussen het einde van de termijn en de indiening van het beroepschrift meer dan 5 jaar, zodat het gaat om een manifeste onontvankelijkheid, die inderdaad bijkomend ook onredelijk kan genoemd worden.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

Volgens verzoekende partij zou verwerende partij in de bestreden beslissing meer bepaald ten onrechte hebben bepaald dat art. 53 van het Coördinatiedecreet van toepassing was op onderhavige aanvraag, en het administratief beroep tegen de ontstentenis van beslissing derhalve geenszins laattijdig was. Volgens verzoekende partij zouden de artikelen 113 en 115 van het DRO echter van toepassing zijn, en had verwerende partij het administratief beroep tegen de stilzwijgende weigering onontvankelijk wegens laattijdig moeten verklaren.

Dit standpunt kan echter geenszins worden bijgetreden.

De aanvraag werd ingediend op 6 oktober 2008.

Ontegensprekelijk waren de artikelen 52 en 53 van het Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 dan ook van toepassing op deze aanvraag (ook de PSA is deze mening terecht toegedaan).

Artikel 171 van het DRO bepaalt immers uitdrukkelijk het volgende als overgangsbepaling:

“Het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, gewijzigd bij de decreten van 19 december 1998 en 18 mei 1999 wordt opgeheven, met uitzondering van die artikelen die vereist zijn voor de toepassing van artikel 165, 166, 174 tot en met 180, 186, 187, 193 en 196 tot en met 199 van dit decreet, namelijk artikel 2, artikel 9 tot en met 36, artikel 41, 43, 44, 49, 51, 52, 53, 55, §1, eerste lid, en artikel 63, §1, 4°, 5° en 6°.” (eigen onderlijning) (DRO-regeling m.b.t. reguliere administratieve procedure is pas in werking getreden op 1 september 2009).

Welnu, art. 53 van het Coördinatiedecreet, dat aldus van toepassing is op de voorliggende aanvraag, bepaalt:

“§1. De aanvrager kan binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van het schepencollege in beroep gaan bij de bestendige deputatie. Bij ontstentenis van een beslissing binnen de in artikel 52, §1 bepaalde termijn kan hij eveneens in beroep gaan.” (eigen onderlijning)

Art. 52 van het Coördinatiedecreet voegt hieraan toe:

“§1. Van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen tot verlening of weigering van de vergunning wordt aan de aanvrager bij ter post aangetekende brief kennis gegeven binnen vijfenzeventig dagen te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs. Deze termijn wordt met 50 dagen verlengd indien de gemachtigde ambtenaar gebruik maakt van de mogelijkheid om zijn adviseringstermijn te verlengen, in toepassing van artikel 43, §1, derde lid. Het college zendt, de dag zelf waarop het de aanvrager van zijn beslissing kennis geeft, een afschrift ervan aan de gemachtigde ambtenaar.”

In casu werd op 6 oktober 2008 de aanvraag ingediend, en werd op 18 december 2008 door de gemeente een ontvangstbewijs afgeleverd. In principe diende het college van burgemeester en schepenen dan ook uiterlijk op 18 mei 2009 een beslissing te nemen, zijnde binnen de termijn van 150 dagen na het ontvangstbewijs (overeenkomstig art. 55 Coördinatiedecreet 150 dagen voor verkavelingsaanvraag).

Het college van burgemeester en schepenen heeft echter geen beslissing genomen.

Overeenkomstig het hierboven geciteerde én van toepassing zijnde art. 53 van het Coördinatiedecreet, dient dit aldus als een ‘ontstentenis van beslissing’ beschouwd te worden (en niet als een stilzwijgende weigering overeenkomstig het DRO), waartegen administratief beroep openstaat.

Zoals uit art. 53 van het Coördinatiedecreet blijkt, wordt bij deze mogelijkheid tot het aantekenen van administratief beroep tegen een ontstentenis van beslissing, geen beroepstermijn bepaald.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan huidig administratief beroep dan ook onmogelijk als laattijdig beschouwd worden, als er geen beroepstermijn bij vermeld staat.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht het volgende geoordeeld:

“4. Bestreden besluit

Het college van burgemeester en schepenen heeft over de aanvraag geen beslissing genomen binnen de termijn voorzien in art. 55 van het gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996. De beroepsindiener komt in toepassing van art. 53 §1 van dit decreet in beroep wegens ontstentenis van een beslissing.

5. Bespreking

De deputatie neemt kennis van het andersluidend verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 30 maart 2018 met kenmerk: RMT-VGN-BB-2014-0597-PSA-02-180221-23-verslag PSA codex.

5.1 Vormvereisten

Aangezien de aanvraag werd ingediend op 6 oktober 2008, door de gemeente een ontvangstbewijs werd afgeleverd op 18 december 2008 en er geen beslissing werd genomen door het college van burgemeester en schepenen binnen de termijn van 150 dagen na het ontvangstbewijs, geldt dat het ingediende beroep dient te voldoen aan de bepalingen van het gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

In principe diende de beslissing van het college van burgemeester en schepenen in toepassing van het voormalig art. 55 binnen een termijn van 150 dagen genomen te zijn na het ontvangstbewijs, met andere woorden ten laatste op 18 mei 2009.

Wegens het uitblijven van een beslissing tekent de aanvrager beroep aan bij de deputatie.

Het beroep is gedateerd 12 december 2014 en werd aangetekend dezelfde dag op de post afgegeven. Het beroep werd op 15 december 2014 ontvangen op het provinciebestuur.

Het beroepschrift is ontvankelijk ingediend, conform art. 53 van het gecoördineerd decreet.” (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing schendt geenszins de aangegeven bepalingen.

...”

3.

De tussenkomende partijen stellen:

“ ...

6. Verzoekende partij meent in haar eerste middel dat het administratief beroep namens de heer Liekens op 12 december 2014 onontvankelijk wegens laattijdig zou zijn.

Verzoekende partij stelt dat, aangezien de aanvraag ingediend werd op 6 oktober 2008, de aanvraag behandeld diende te worden overeenkomstig artikel 113 en 115 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO).

7. Verzoekende partij verliest hierbij echter zelf de correcte toepassing van deze procedureregels uit het oog. Immers stelt artikel 193, §2 DORO wat volgt:

“§ 2

Zolang een gemeente niet voldoet aan de voorwaarden voorgeschreven in § 1, worden de aanvragen voor een stedenbouwkundige of een verkavelingsvergunning behandeld overeenkomstig artikel 43, § 1 tot en met § 5, artikel 44, 49, 51, 52, 53 en 55, § 1, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, in de plaats van overeenkomstig artikel 106 tot en met 126 van dit decreet. De gemeente moet ook in dit geval de adviezen, genoemd in artikel 111, § 4 en § 5, van dit decreet, inwinnen.”

8. *Indien een gemeente op het moment van het indienen van een aanvraag niet voldeed aan de voorwaarden uit artikel 193, §1 DRO, zijnde indien de gemeente nog niet ontvoogd was, dienden aanvragen behandeld te worden overeenkomstig artikel 43, § 1 tot en met § 5, artikel 44, 49, 51, 52, 53 en 55, § 1, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996. De toepassing van o.a. artikel 113 en 115 DORO worden in dit geval zelfs expliciet uitgesloten.*

9. *Nu de gemeente Keerbergen slechts op 1 september 2013 ontvoogd werd, diende voor voorliggende aanvraag met andere woorden toepassing gemaakt te worden van de procedure omschreven in het Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996 (DRO).*

10. *Bijgevolg is er middels de bestreden beslissing geen schending van artikel 53 van het Coördinatiedecreet van 22 oktober 1996, aangezien dit wél diende te worden toegepast en dit ook gebeurde. Evenmin is er sprake van een schending van artikel 113 of artikel 115 DORO, nu deze bepalingen niet van toepassing waren en evenmin hiervan toepassing werd gemaakt.*

11. *Daarnaast dient vastgesteld dat het administratief beroep namens de rechtsvoorganger van tussenkomende partijen niet laattijdig was.*

12. *Overeenkomstig artikel 52 §1 DRO diende het college van burgemeester en schepenen een beslissing te nemen binnen een termijn van orde van 75 dagen te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs. Artikel 55 §1 D.R.O. bepaalde dat deze termijn verdubbeld werd in die gevallen waarin een verkavelingsvergunning aangevraagd werd (m.a.w. een termijn van 150 dagen). Een laattijdige beslissing werd niet gesanctioneerd met een stilzwijgende weigering, zoals dit in de DORO en de VCRO het geval is. De aanvrager werd evenwel op basis van artikel 53 §1 VCRO de mogelijkheid geboden om, wanneer het college geen tijdige beslissing nam, rechtstreeks beroep aan te tekenen bij de Deputatie wegens het uitblijven van een beslissing.*

13. *Nu het ontvangstbewijs in casu dateert van 18 december 2008, was de ordetermijn van 150 dagen evident verstreken op het tijdstip van het administratief beroep op 12 december 2014. Betreffend beroep werd dan ook op ontvankelijke wijze aangetekend wegens het uitblijven van een beslissing door verzoekende partij.*

14. *De aangehaalde artikels zijn niet geschonden. Er werd geen onontvankelijk beroep ingesteld wegens laattijdigheid.*

15. Tot slot wensen tussenkomende partijen nog op te merken dat het verzoekende partij geweest is die niet overging tot het nemen van een besluit over de ingediende aanvraag. Dat zij nu, bij een tweede procedure bij uw Raad, zou trachten het oorspronkelijke beroep van tussenkomende partijen onontvankelijk te laten verklaren zonder hierover voordien ooit met een woord over te hebben gerept, getuigt in hoofde van een overheid van uitzonderlijk weinig fatsoen. Immers heeft ze reeds sinds 12 december 2014 de tijd gehad om dit argument te ontwikkelen, nadat ze eerst meer dan 6 jaar liet verstrijken zonder een besluit te nemen over de aanvraag van tussenkomende partijen.

Voorgaande wijze van handelen is minstens bedenkelijk te noemen.

...

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

Toepasselijkheid DRO - Algemene beginselen van behoorlijk burgerschap

7. Zowel verwerende als tussenkomende partijen gaan er zonder meer van uit dat het mogelijk is om meer dan 6 jaar na het indienen van een vergunningsaanvraag nog administratief beroep in te stellen bij de deputatie. Zowel verwerende als tussenkomende partij beroepen zich hiervoor (enkel) op de letter van de wet (artikel 52 en 53 Coördinatiedecreet 1996):

Artikel 53 Coördinatiedecreet bepaalt:

“De aanvrager kan binnen 30 dagen na de ontvangst van de beslissing van het schepencollege in beroep gaan bij de bestendige deputatie. Bij ontstentenis van een beslissing binnen de in artikel 52, §1 bedoelde termijn, kan hij eveneens in beroep gaan.” (Eigen onderlijning)

Verzoekende partij is van oordeel dat niet het Coördinatiedecreet, maar het DRO van toepassing is. Hiervoor verwijst zij terug naar haar uiteenzetting in het inleidende verzoekschrift, die hier als integraal hernomen moet worden aanzien.

Zelfs indien uw Raad de redenering van verwerende en tussenkomende partijen zou volgen en zou oordelen dat het Coördinatiedecreet van toepassing was ten tijde van de vergunningsaanvraag, dan nog gelden de algemene beginselen van behoorlijk burgerschap. Zoals hieronder zal worden uiteengezet is de houding van tussenkomende partijen in strijd met deze beginselen waardoor het beroep manifest laattijdig werd ingesteld en tussenkomende partijen geen belang meer hadden bij een administratieve beroepsprocedure. Verwerende partij heeft hiermee echter geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

...

Toepassing in concreto

A. De vergunningsaanvrager heeft zijn aanvraag zelf ingetrokken

11. Zoals weergegeven in het feitenrelaas in het verzoekschrift tot nietigverklaring, werd de vergunningsaanvraag reeds op 6 oktober 2008 ingediend.

Op 14 mei 2009 meldde een aangestelde van de verkavelaar, de heer Michel Govaerts, aan verzoekende partij dat de ingediende plannen niet juist waren omdat de (gravitaire) riolering niet kon worden uitgevoerd.

Verzoekende partij kon hieruit rechtmatig afleiden dat het dossier technisch niet uitvoerbaar was en nam dan ook geen beslissing. Verzoekende partij deelde ook meermaals aan de rechtsvoorganger van de tussenkomende partijen mee dat de vergunning, wegens haar onuitvoerbaarheid, best kon worden ingetrokken en dat er bij voorkeur een nieuwe vergunningsaanvraag zou worden ingediend die wél uitvoerbaar zou zijn op technisch vlak.

Verzoekende partij ontving in de loop van de maanden en jaren echter geen nieuwe plannen van de rechtsvoorganger van tussenkomende partijen, waardoor zij er terecht kon vanuit gaan dat de rechtsvoorganger van tussenkomende partijen minstens impliciet afstand had gedaan van zijn vergunningsaanvraag. Een verdere behandeling van de vergunningsaanvraag was dan ook niet meer mogelijk.

Verzoekende partij was bovenop dit alles zelfs niet in de mogelijkheid om uitspraak te doen over de vergunning, aangezien deze, zoals de aanvrager uitdrukkelijk aangaf, technisch gezien sowieso onuitvoerbaar zou zijn.

B. (De rechtsvoorganger van) tussenkomende partijen handelde(n) onzorgvuldig – verzoekende partij handelde overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel

12. Zoals hierboven reeds vermeld, werd de vergunningsaanvraag reeds op 6 oktober 2008 ingediend.

Naarmate de jaren verstreken werd er door de rechtsvoorganger van de tussenkomende partijen geen stappen ondernomen.

Pas op 17 november 2014, meer dan 6 jaar na de vergunningsaanvraag, stuurde de rechtsvoorganger van tussenkomende partijen een schrijven aan de verzoekende partij met de melding dat er nog geen beslissing werd genomen over de vergunningsaanvraag.

In dit schrijven werd verzoekende partij eveneens in gebreke gesteld om een beslissing inzake de vergunning te nemen.

Gezien verzoekende partij de gevraagde technische informatie en correcte plannen nog niet had ontvangen, nam zij aldus geen beslissing. Dit is geheel conform het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Zonder de noodzakelijke technische informatie m.b.t. de riolering kon verzoekende partij geen overwogen beslissing nemen. Een vergunningverlenende overheid dient immers te beschikken over alle nodige en juiste technische stukken alvorens zij een beslissing kan nemen. Nu dit niet het geval was, kon verzoekende partij geen beslissing nemen en handelde zij als een normaal en zorgvuldige vergunningverlenende overheid.

Op 12 december 2014 tekende de rechtsvoorganger van de tussenkomende partijen uiteindelijk administratief beroep aan bij de verwerende partij. Hierbij merkt verzoekende partij op dat de vergunningsaanvrager de facto handelde in strijd met wat hij eerder liet uitschijnen. Hij wekte immers naar verzoekende partij toe de indruk dat hij de vergunningsaanvraag zelf had ingetrokken door jarenlang geen informatie aan te leveren aan verzoekende partij. Dit werd hierboven onder deel A reeds uiteengezet.

13. *In de hypothese dat de rechtsvoorganger van tussenkomende partijen zijn dossier niet zou hebben ingetrokken getuigt dergelijke houding hoe dan ook van weinig zorgvuldigheid in hoofde van tussenkomende partijen als zorgvuldige burgers.*

De rechtsvoorganger van tussenkomende partijen / tussenkomende partijen had/ hadden op verschillende tijdstippen bij verzoekende partij kunnen informeren naar een stand van zaken om zo hun administratieve beroepsmogelijkheden uit te putten. Dit is echter niet gebeurd. Pas 6 jaar na het indienen van de vergunningsaanvraag ontving verzoekende partij een schrijven hieromtrent.

Door zelf jarenlang geen informatie in te winnen of bijkomende documenten te bezorgen én door verzoekende partij jarenlang niet aan te manen tot het nemen van een beslissing hebben tussenkomende partijen aldus een erg tegenstrijdige houding aangenomen.

Enerzijds menen zij voldoende belang te hebben bij het indienen van een administratief beroep, maar anderzijds hebben zij jarenlang geen stappen ondernomen om verzoekende partij aan te manen tot spoed.

Verzoekende partij stelt dan ook ten eerste in vraag welk belang tussenkomende partijen nog hadden bij het indienen van het administratief beroep van verwerende partij. Deze vraag werd echter niet in overweging genomen in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de bestreden beslissing, die zich louter focust op de letter van de wet.

14. *Nochtans merkte de PSA dit ook op in haar verslag in het kader van de eerste beroepsbehandeling: (...)*

In het tweede verslag van de PSA naar aanleiding van de herbehandeling van het beroep is dit om nog onduidelijke redenen niet meer terug te vinden en gooit de PSA het ineens over een heel andere boeg.

Nochtans kan het geenszins de bedoeling zijn dat vergunningsaanvragers zelf kunnen kiezen wanneer zij administratief beroep instellen bij de deputatie tegen het uitblijven van een beslissing van het bestuur.

Indien men dit zou toestaan, zou dit verregaande ongewenste effecten hebben voor de rechtsorde. In plaats van jarenlang af te wachten hadden tussenkomende partijen verzoekende partij op de hoogte kunnen stellen van het feit dat er nog geen beslissing was genomen en verzoekende partij op die manier aanmanen om alsnog een vergunningsbeslissing te nemen. Dit gebeurde evenwel pas in 2014, waardoor tussenkomende partijen hun recht verwerkten om nog een beroep aan te tekenen bij de deputatie.

Besluit

15. *De DRO en niet het Coördinatiedecreet 1996 is van toepassing op de vergunningsaanvraag, waardoor tussenkomende partijen veel te laat beroep hebben ingesteld tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van verzoekende partij bij de verwerende partij.*

Door te stellen dat het dossier technisch onuitvoerbaar was en door jarenlang na te laten om de juiste plannen mee te delen aan verzoekende partij wekte de rechtsvoorganger van tussenkomende partijen de indruk bij verzoekende partij dat hij zijn dossier had

ingetrokken. Dit had verzoekende partij ook meermaals naar voren gebracht tijdens onderhandelingen, nl. dat hij beter een nieuwe en juiste vergunning kon aanvragen.

Verzoekende partij mocht er dan ook vanuit gaan dat de aanvraag was ingetrokken en diende bijgevolg geen beslissing meer te nemen;

Bovendien kon verzoekende partij geen beslissing nemen omdat zij niet beschikte over de nodige informatie en plannen. Het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur laat dit niet toe.

Bovendien moet, in de hypothese dat de vergunningsaanvrager zijn dossier niet zou hebben ingetrokken, worden opgemerkt dat (de rechtsvoorganger van) tussenkomende partijen meer dan 6 jaar gewacht heeft/ hebben met het instellen van een administratief beroep. Op die manier hebben zij hoe dan ook hun recht verwerkt om administratief beroep in te stellen bij verwerende partij. Door alsnog beroep in te stellen handelen zij in strijd met de principes van de goede trouw en de zorgvuldigheid als beginsel van behoorlijk burgerschap.

Artikel 53 van het Coördinatiedecreet (indien van toepassing – quod non), waarop verwerende en tussenkomende partijen zich beroepen, kan ook niet tot gevolg hebben dat er aan tussenkomende partijen een oneindige beroepstermijn wordt toegekend.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, regelt het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: Coördinatiedecreet 1996), de procedure met betrekking tot de (bestreden) beslissing over de aanvraag.

Krachtens de overgangsbepaling in artikel 7.5.8, §1, tweede lid VCRO worden vergunningsaanvragen, die bij het college van burgemeester en schepenen vóór 1 september 2009 ingediend worden, maar waarover het college op die datum nog niet beslist heeft, behandeld “*overeenkomstig de procedureregelen die golden voorafgaand aan die datum*”.

Krachtens de overgangsbepaling in artikel 193 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (hierna: DRO) worden vergunningsaanvragen bij niet-ontvoogde gemeenten behandeld overeenkomstig de procedureregels in het Coördinatiedecreet 1996 “*in de plaats van overeenkomstig*” de artikelen 106 tot en met 126 DRO.

In casu is de gemeente Keerbergen pas ontvoogd op 1 september 2013.

De verwerende partij moet de aanvraag, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, dus behandelen overeenkomstig de procedureregels van het Coördinatiedecreet 1996.

2.

Krachtens de opheffingsbepaling in artikel 171 DRO, zoals gewijzigd met artikel 10 van het decreet van 13 juli 2001, is niet het volledige Coördinatiedecreet 1996 opgeheven: onder meer de artikelen 51, 52, 53 en 55, §1, eerste lid van dit Coördinatiedecreet zijn blijven bestaan.

Na de inwerkingtreding van het DRO op 1 mei 2000 werden nog wijzigingen aangebracht aan deze niet-opgeheven bepalingen van het Coördinatiedecreet 1996.

Krachtens artikel 61 van het wijzigingsdecreet van 26 april 2000 zijn de gewijzigde bepalingen *“van toepassing op die aanvragen, waarvan het ontvangstbewijs dateert van na 1 mei 2000”*.

De verzoekende partij stelt dat zij voor de op 6 oktober 2008 ingediende verkavelingsaanvraag een ontvangstbewijs bezorgde op 18 december 2008. De procespartijen betwisten dat niet.

3.

Artikel 55, §1 van het Coördinatiedecreet 1996 (in zijn toepasselijke versie) bepaalt:

“§1. De artikelen 43, 44, 46, 51, 52 en 53 zijn mede van toepassing op de verkavelingsvergunning. De in artikel 52, § 1 bedoelde termijn van 75 dagen wordt evenwel verdubbeld.”

Artikel 52, §1 van dit decreet (in zijn toepasselijke versie) bepaalt:

“§ 1. Van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen tot verlening of weigering van de vergunning wordt aan de aanvrager bij ter post aangetekende brief kennis gegeven binnen vijfenzeventig dagen te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs. Deze termijn wordt met 50 dagen verlengd indien de gemachtigde ambtenaar gebruik maakt van de mogelijkheid om zijn adviseringstermijn te verlengen, in toepassing van artikel 43, § 1, derde lid. Het college zendt, de dag zelf waarop het de aanvrager van zijn beslissing kennis geeft, een afschrift ervan aan de gemachtigde ambtenaar.”

Het oude artikel 53, §1 van dit decreet bepaalt:

“§1. De aanvrager kan binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van het schepencollege of van de weigeringsbeslissing van de gemachtigde ambtenaar bedoeld in artikel 52, § 1, tweede lid, van die beslissing in beroep komen bij de bestendige deputatie. Bij ontstentenis van een beslissing kan hij eveneens in beroep komen binnen dertig dagen na afloop van de artikel 52, §1, tweede lid, bedoelde termijn. De bestendige deputatie zendt een afschrift van het beroepschrift, binnen vijf dagen na de ontvangst, aan de gemeente en aan de gemachtigde ambtenaar.”

Artikel 60 van het wijzigingsdecreet van 26 april 2000 heeft in dat oude artikel 53, §1 als wijziging aangebracht:

“1° §1, eerste lid wordt vervangen door wat volgt:

“De aanvrager kan binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van het Schepencollege in beroep gaan bij de bestendige Deputatie. Bij ontstentenis van een beslissing binnen de in artikel 52, § 1, bepaalde termijn kan hij eveneens in beroep gaan.

De bestendige Deputatie zendt een afschrift van het beroepschrift binnen vijf dagen na ontvangst aan de gemeente en aan de gemachtigde ambtenaar. ””

De parlementaire voorbereiding (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000, stuk 252/1, p. 14*) verduidelijkt met betrekking tot deze wijziging:

“ ...

Hier wordt de regeling afgeschaft dat een aanvrager bij het verstrijken van de termijn waarbinnen de gemeente dient te beslissen, eerst een brief naar de gemachtigde

ambtenaar moet sturen, waarbij deze 30 dagen krijgt om te beslissen. De aanvrager zal in de toekomst onmiddellijk bij de bestendige deputatie in beroep kunnen gaan, wat hem een tijdwinst van 30 dagen oplevert.
..."

Het (oude en gewijzigde) artikel 53, §1 van het Coördinatiedecreet 1996 verplicht de verzoekende partij niet om de *"ontstentenis van een beslissing"* formeel mee te delen aan de aanvrager na het verstrijken van de normatieve beslissingstermijn, zoals bepaald in het voormeld artikel 52, §1.

Pas met artikel 113, §2 DRO is, omwille van de rechtszekerheid, de verplichting ingevoerd voor de verzoekende partij om, bij het uitblijven van een beslissing, de stilzwijgende weigering te betekenen aan de aanvrager binnen de tien dagen na het aflopen van de beslissingstermijn, omdat *"dit haar er toe zal aanzetten effectief een beslissing te nemen"* (Parl. St. VI. Parl., 1998-1999, 1332/1, 60).

Deze DRO-regeling, die geldt voor ontvoogde gemeenten, beoogt een betere rechtsbescherming voor de bestuurde, *in casu* de aanvrager, tegen het stilzitten van het bestuur.

4.

Uit deze wetshistoriek blijkt dat wijzigingen aan de vergunningsprocedure zijn doorgevoerd voor verkavelingsaanvragen ingediend na 1 mei 2000 bij niet-ontvoogde gemeenten, zoals voor de verkavelingsaanvraag van 6 oktober 2008 waarop de bestreden beslissing betrekking heeft.

Het gewijzigd artikel 53, §1 van het Coördinatiedecreet 1996 vermeldt niet langer de mogelijkheid voor de aanvrager om met een rappelbrief een beslissing van de gemachtigde ambtenaar te vragen, noch bepaalt dit artikel nog langer een normatieve beroepstermijn.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding bij het wijzigingsdecreet kan de aanvrager, in de plaats daarvan, er voor kiezen *"onmiddellijk"* (georganiseerd) administratief beroep in te stellen bij de verwerende partij.

De tussenkomende partijen stellen dus terecht dat de aanvrager (hun rechtsvoorganger) er voor had kunnen opteren *"rechtstreeks"* administratief beroep in te stellen bij de verwerende partij.

5.

Omdat de aanvrager *"onmiddellijk"* administratief beroep kon instellen bij de verwerende partij, wijst de verzoekende partij er terecht op dat de bestuurde, bij ontstentenis van een beslissing, de nodige diligentie aan de dag moet leggen om binnen een redelijke termijn administratief beroep in te stellen.

In casu heeft de aanvrager meer dan vijf jaar gewacht om de verzoekende partij te herinneren aan de verkavelingsaanvraag van 6 oktober 2008 en om op 12 december 2014 administratief beroep in te stellen bij de verwerende partij.

Los van het antwoord op de vraag of de aanvrager de aanvraag had ingetrokken (zoals de verzoekende partij stelt, maar niet bewijst) en los van het antwoord op de vraag of de brief van de aanvrager van 17 november 2014 kan worden beschouwd als een rappelbrief, zoals bedoeld in het Coördinatiedecreet 1996, is meer dan vijf jaar wachten om de verzoekende partij te herinneren aan de verkavelingsaanvraag van 6 oktober 2008 en om op 12 december 2014 administratief beroep in te stellen bij de verwerende partij, geen redelijke termijn om administratief beroep in te stellen.

De tussenkomende partijen verduidelijken ook niet omwille van welke uitzonderlijke omstandigheden zij de verzoekende partij niet eerder aan de verkavelingsaanvraag hebben (kunnen) herinneren, of waarom zij meer dan vijf jaar hebben gewacht met het instellen van het administratief beroep, terwijl zij (of de aanvrager, hun rechtsvoorganger) ook “onmiddellijk” administratief beroep hadden kunnen instellen bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar wijst daarom, ook niet onterecht, op de impact van het eventueel onredelijk lang wachten door de aanvrager op de actualiteit van de adviezen (en offertes) met betrekking tot de verkavelingsaanvraag.

De (deontologische) vraag of de houding van de verzoekende partij om nu pas, in de procedure tot vernietiging van de herstelbeslissing, het rechtsgeldig instellen van het administratief beroep te betwisten, van ‘uitzonderlijk weinig fatsoen’ getuigt, is irrelevant: het al dan niet rechtsgeldig instellen van een georganiseerd administratief beroep raakt immers de openbare orde.

6.

Uit dit alles blijkt dat de verwerende partij het administratief beroep van de aanvrager onontvankelijk had moeten verklaren omwille van de laattijdigheid ervan.

Door dat niet te doen, en te beslissen over de aanvraag, heeft de verwerende partij haar bevoegdheid overschreden.

B. Overige middelen

De Raad onderzoekt de overige middelen niet, omdat ze niet tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

VII. INDEPLAATSSTELLING IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

1.

Artikel 37 DBRC-decreet bepaalt onder meer:

“ ...

§1. Na gehele of gedeeltelijke vernietiging kan een Vlaams bestuurs-rechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), de verwerende partij bevelen om met inachtneming van de overwegingen die opgenomen zijn in zijn uitspraak een nieuwe beslissing te nemen of een andere handeling te stellen. Het kan daarbij de volgende voorwaarden opleggen:

1° welbepaalde rechtsregels of rechtsbeginselen moeten bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing worden betrokken;

2° welbepaalde procedurele handelingen moeten voorafgaand aan de nieuwe beslissing worden gesteld;

3° welbepaalde onregelmatige motieven of kennelijk onredelijke motieven mogen niet bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing worden betrokken.

Een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan aan het bevel, opgelegd conform het eerste lid, een ordetermijn verbinden voor de uitvoering ervan.

De ordetermijn, vermeld in het tweede lid, wordt geschorst zolang een cassatieberoep, gericht tegen het arrest van het Vlaams bestuursrechtcollege dat dit bevel bevat, aanhangig is bij de Raad van State.

*§2. Het Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, b), kan, als de nieuw te nemen beslissing, bevolen conform paragraaf 1, eerste lid, het gevolg is van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, het arrest in de plaats stellen van die beslissing.
...*

In de parlementaire voorbereiding bij dit, door het decreet van 9 december 2016 houdende wijziging van diverse decreten wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtcolleges betreft, gewijzigd artikel 37 DBRC-decreet leest men onder meer:

*“...
Substitutiebevoegdheid*

Naast de hierboven aangehaalde aanpassingen, wordt in artikel 37, §2, voorzien in een (beperkte) bevoegdheid tot indeplaatsstelling van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, dit naar analogie met artikel 36, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan, wanneer de nieuw te nemen beslissing, bevolen overeenkomstig paragraaf 1, eerste lid, het gevolg is van een zuiver gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, het arrest in de plaats stellen van die beslissing.

Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan het geval waarbij de bestreden beslissing een vergunning verleend heeft voor stedenbouwkundige handelingen, die naar het oordeel van de Raad voor Vergunningsbetwistingen geenszins kunnen worden vergund wegens een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering. Omwille van de louter gebonden bevoegdheid, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan in dat geval de vergunning enkel weigeren, zodat het overbodig is de zaak terug te verwijzen naar dit bestuursorgaan. Omwille van de efficiëntie is het in dat geval beter dat de Raad zich in de plaats stelt van het betrokken vergunningverlenende bestuursorgaan en op die manier een definitief einde stelt aan het betrokken rechtsgeschil. Deze substitutiebevoegdheid van de Raad moet aldus bijdragen tot een (meer) definitieve geschilbeslechting binnen het vergunningscontentieux.

*Het dient evenwel opgemerkt dat deze bevoegdheid enkel kan worden aangewend ingeval er sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid, in die zin dat het vergunningverlenende bestuursorgaan over geen enkele beleidsvrijheid of appreciatiemarge (meer) beschikt bij het nemen van de beslissing. Anders oordelen, zou afbreuk doen aan het beginsel van de scheiding der machten.
...”*

2.

De Raad heeft dus een beperkte substitutiebevoegdheid om, met respect voor de scheiding der machten en omwille van een efficiënte geschillenbeslechting, zijn arrest in de plaats te stellen van de bestreden beslissing.

De Raad kan, zeer uitzonderlijk, zelf een vergunning weigeren of een administratief beroep niet ontvankelijk verklaren voor zover de bevoegdheid van de verwerende partij daartoe, als vergunningverlenend bestuursorgaan, volledig gebonden is.

3.

De verwerende partij heeft een volledig gebonden bevoegdheid om het administratief beroep, omwille van de door de Raad vastgestelde onoverkomelijke legaliteitsbelemmering, namelijk de laattijdigheid ervan, niet ontvankelijk te verklaren.

De beoordeling door de Raad van het eerste middel leidt dan ook tot de toepassing van de in artikel 37, §2 DBRC-decreet bepaalde indeplaatsstelling.

VIII. KOSTEN

De verzoekende partij vraagt de kosten (200 euro rolrecht) en de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 33 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad de kosten van het beroep ten laste legt van de procespartij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad, op verzoek, een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de procespartij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

De Raad legt de kosten van het geding, meer bepaald het door de verzoekende partij betaalde rolrecht en de gevraagde rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de verwerende partij.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Theodoor LIEKENS, mevrouw Suzanne LIEKENS, mevrouw Francine LIEKENS en de heer Rik LIEKENS is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 12 april 2018, waarbij aan de heer Ludovic LIEKENS, rechtsvoorganger van de tussenkomende partijen, onder voorwaarden een verkavelingsvergunning verleend wordt voor het creëren van (onder meer) zeven nieuwe bouwkavels op de percelen gelegen te Keerbergen, Spuibeeekweg z.n., met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummers 167n en 167p.
3. De Raad verklaart het administratief beroep van de heer Ludovic LIEKENS onontvankelijk.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, meer bepaald het door de verzoekende partij betaalde rolrecht ten bedrage van 200 euro en een aan de verzoekende partij verschuldigde rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 400 euro, ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor 100 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 3 september 2019 door de eerste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Stephanie SAMYN

Eddy STORMS